

Anar (o no) al cinema

Els hàbits i les maneres de veure pel·lícules estan canviant a marxes forçades. Aquesta setmana s'ha estrenat el film 'Carmina o revienta' simultàniament a les sales de cinema, a les plataformes de descàrregues legals a internet, a les televisions de pagament, i en DVD. És la primera estrena espanyola en multiformat, aquí i ara. Segons sembla, la cosa ha funcionat de perles. Tant, que el camí (o l'autopista) aviat es veurà més congestionat que el primer minut de rebaixes als megacentres comercials. Tanmateix, reciclar el que deien els castissos sarsuelers: 'Hoy las ciencias adelantan que es una barbaridad'. Per tant, a més oferta, més demanda.

O no. En qualsevol cas, s'imposa filar filiprim a l'hora de penjar, planxar, programar pel·lícules. I entre la bigarrada jungla audiovisual (enllà del màgic d'Oz Magical), em ve de gust preguntar: ¿qui va al cinema? Vostè mateix, amable llegidor/a, ¿quant fa que no s'ha capbussat dins una sala fosca? I no és pregunta retòrica. Les cartes al director l'estan

esperant. Així, el 'to be or not to be' cinèfil, posa en crisi la tendència que pontifica que els 'teen' són qui omplen les sales cinematogràfiques. Tot indica que són els 'seniors' actius qui valoren el fet d'anar, dilluns o dimecres, al cinema. Baixa l'assistència, però creix l'edat dels espectadors/es. Per exemple, al Regne Unit s'ha duplicat en deu anys l'audiència de més de 45 anys. I arribem al

'Baixa l'assistència al cinema, i en canvi creix l'edat dels espectadors/es'

quid de la qüestió. ¿Per què anem al cinema? Roland Barthes diu que hi anem, entre altres raons, per recuperar la infantesa perduda. Anar al cinema és anar (ben) acompanyat, escollir la pel·lícula i la sala on es projecta, fer més o menys cua, parlar amb la taquillera, saludar els coneguts, xerrar del temps o la mala política. El cinema és un art compartit.